

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Udrag fra Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 485. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139954499376/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

raklet, julesalmerne 1732, efter dateringen Brorsons salmedebut, men efter deres udtryk, form og mangesidighed et af en moden digters absolute højdepunkter — en slags midtpunkt, om man vil; al barok anstrengelse er borte, men ariopræget, dansekontrafakturen, er ikke begyndt endnu.

Det vil da nok være rimeligt at anslå, at blandt det meget, Brorson brugte sine studenterår til, har også været studiet af vore barokprosodikere (eller af deres tyske forbilleder) og øvelsen i at skrive vers efter deres mønstre. I senere digte, f. eks. de to alexandriner-sonetter (klingedigte) »Jesu åbenbarelse for Maria Magdalene« (III, 130) overholder han den rimstilling for de sidste 6 »frie« linier, som både Corvinus og Judichær havde anbefalet som den bedste¹⁾. I Lissabondigtet giver han alexandrineren flettede cæsurrim, som Judichær havde tilladt²⁾. I nogle af »Svanesang«s samtaler (nr. 27 og 28) løfter han Corvinus' kejtede og Judichærs tørre ekkorim³⁾ op til høj og ejendommelig kunst; ekko-ordene, Jesu repliker, fyldes med skiftende udtryk. Endelig har han jo nok læst nogle af sine egne forgængere, de rigtige diglere. Hans påvirkning fra Kingo og Naur er kendt og har ofte været omtalt. Muligvis har han fundet sin berømte nælde og kongerne på rad helt tilbage i Arrebos »Hexaëmeron«⁴⁾. Om han har kendt Anders Pedersøn Romdorps (1605-49) julesange til Ribe katedralskole eller provsten i Agerskov, lidt nordøst for Løgumkloster, Anton Davidsen Foss' (1646-96) fuld-

¹⁾ »Danske metrikere« udg. af Arthur Arnholtz, Erik Dal og Age Kabell, I (1953), s. 289 og II (1954), s. 316.

²⁾ *And.skr.* II, s. 372.

³⁾ *And.skr.* I, s. 310 ff.; II, s. 326 f.

⁴⁾ H. F. Rørdam: »Mester Anders Christensen Arrebos levnet og skrifter« 1857, II, s. 221:

»Lad raabe hundred Aar, lad hiude, lad befale,
Alt det som Herre-nain kand hær' oc dermed prate,
Dermed det høje Bierg i Luften ej oprettes,
Dermed den dybe Dal oc Marken aldrig slettes,
Derfor den mindste Bøn' af Jorden ej sig skiuder,
Ja mindste Nælle-blad det grønne Sver ej bryder.«

Og s. 224 f.:

»Hvad skal jeg sige meer? i hvort jeg mig beuender,
O allerklogste Gud, jeg hender dine bønner ..
Der er på ager ej, der er ej stød i Enge,
Der er i vilden Skof, i vangen eller venge
Ej nogen liden Uri, ej græs, ej straa, ej nælde,
Der dig jo peger paa, dig alle Skaber mælde.«